

לאחר מכך מוסיפה עמיה רומרת:

(4) لِمَنْ يَرِدُ سَلَامٌ مِّنْهُ سَلَامٌ

ପ୍ରକାଶକ ନାମ : ପାତ୍ରମାତ୍ରା

אלא מוכננו מוסיפה עטמי אiomrat:

כוננה מוס הסתם בקשר לעניין הנאליה, השוווה ג. 11.
עמי ראה את עצמה כאגס לאחר טכו נ' 18 ('וְיֹאכַל כָּל', בזופח מראש
ולכלים שעתודיהם להתהנש. עמי קדעה שבעה גורמים שידיר יוכנו, ורשות
תורה ושותגייטה לו. עמי והשבה שבעה גורמים שידיר יוכנו, ורשות האקטייבית ורות הפסיבית.
היא לא העלהה בעדרה שורות הגדיר לבוע מוח עלי ליששות ג', ולשבוע יקבל את
בדינה של רותה :

બ્રહ્માણી

רות שמעת את דברי נעמי ואומרת:

ପ୍ରକାଶନ କମିଶନ୍

ב. תמורה ב': רות מפתחה את ביתו בגורו בלילה. (פס' 6-15)

המנוה וז מתחארת לפחותנו את האלן שבו ביצעה רות והתבנית שעטמי, רמותה, התנותה לפניה. ההבדלים בין התבנית המקראית של נעם ובין אותו הביצוע של רות, יש בהם למדונו על השגש שבון שטי הדרימות ולחלו באור מיווד או אצלותה ואות גניעותה של רות.

କାହିଁମାତ୍ର ପାଇଁ କାହିଁମାତ୍ର ନାହିଁ ।

בדק חסך המספר מראתו את תיאור היחסים של רות, ואולי החמכוו בכך גם מהטיל אלה רוחות או שמה על החמות. במקומות התיאור של רותה והחמתנה וכאליהם המארב שעל רות לשיטים לבצע עד כלוון א אבל ולשותה ואחר כך והחמתות אחרות המקומות

ニシタハ ルモゾ リラ ユル クド バルソウ ネキイヒ.

-43-

-42-

ଏହା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ପ୍ରକାଶକ ନାମ : ପ୍ରକାଶକ ନାମ :

רות עישר אמנים במצוות המורה, אך עם זאת חטא נוותה בתוסט לעצמיו אישיותה. היא מתקבבת לבזע בלט, משקט ובהירות, וזאת מרוב גניעתה ועדינותה, שלה. מילא מושגתו זו יש השלבנות מרתקות לבת.

מעמי ציימה שלאר "גלאי הרגלנות". בזע יהה גניעוג ואמור לה את שתעשה נבקש לאלאה (ג). אללים למשעה התפתחו הדיבטים בכינוי אחר. בזע המשיך לישון את שנותיו והתעוררתו תפה אומית בחازي הילילה, רוח גיגלי ה捎כבות למלגולתו (ג), גורר שיטה בלוּג עפופה בינויהם:

הנה יעד לך את אוצר תרגשי (ט).

ככל פסל בכך אם רות תבגין את גונחותה.
ענבל לא אמרה לווות לבוא בטל. אדרבה, מדבריה עלה הרושם שהא לא ראתה
בשלט — בשקט, ביעינות; השווה שופטים, ד', שמואל אל, ג'ח; 22; שמ, כ"ד. ג'.

בבב"ע מוביל שתוותש כל הנכחות או הצעיפיה של רוחם של התהנוגות שר' שבב"ע בחר לשכב וללו באותו לילה (4), מסלך נא' בטעות על התהנוגות שר' (3). ייש לנו השלכות להמשך הסיפור, מופיע בפרק ג', במלים:

גם במשפט זה יש אזכור לשחרותם בפנישותם הרחשנה בשדה. היחס הראשי מתייחס, מן הסתם, להליכה של רות אחורי המותה לאז' ורודה (ב' יז), והיחס השני מתייחס, מן הסתם, למאכיה של רות לוחגאל על ידי קרוב בעלה, כדי להקים שם לבעלת רותם על גהלהן (ד' יט).

ଅନ୍ଧ କାଳେ କରିବାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

“**תְּמִימָה**”
בְּנֵי־**עֲמָקָם** וְ**בְּנֵי־בָּאָמָר** (כט, ז)

ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

କାହିଁ କାହିଁ କାହିଁ

جیلیٹ

میثاق میثاق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ט' ט' ט' ט'

٦٣

100

ברוח תמיין. מלחמתם, רמו והמסטר שבועה ורות מתאימים וו ליה וראים זה זן.

יתיך שעבדך עם שינויים, עם עמי ועם בזע, ומוהג נאלה האשה בא מללה וודכים ולונות על עצים שווים, אך מיעני והדר אמרותה שבה נוקטת חמיליה בעקבות חוממותה היא כזו, שככל דמות מציעה את הדברים מוקודת ראותה. טבויו הוה שמעי בפניה אל רות לא הדיבר על הדברים שהיא יכולת להפוך אצלאותה של רות, על הקמתה השם לבנה המת התולמת החומרית והਆישת צבויו הוה שמעי בפי שהחציויה בפרק א' 15-8 מבקשתיה הרבות מכולתיה לשוב לעצם של עצים, כפי שהוא בפרק ב' ואילו יש כאן המשך לעיצוב דמותה רוסה הצעירית לא לבלא לבלת אהיהה בזע, לעמותה זואת, מוגלה כאן באבירוות ובמיבורו. הוה ואגון שבדביך שרות פונה אליו מחד מיעין טהורם של עשיית הสด עם המתוים, ובמלחה יי'עתה' ערב ובדביך שרות פונה אליו מחד מיעין טהורם של עשיית הสด עם המתוים, ובמלחה יי'עתה' ערב, בעודם תעלת אשיטין. בעודם מושפטים לפניים במלחה יי'עתה' (11, 12), ובמה מעלה ברכשו תא תעהה שועל קורב ממן, אשר לו משפט הנאללה הושאוה כה' כה' ברכשו תא תעהה שועל קורב ממן, אשר לו משפט הנאללה הושאוה כה'

ג. תМОונת ג': רות שבה אל עמה מנוויתות לה על שאירע (ט'ס, 96-18%).
 רות שבה אל המהאה אחריו היללה בגורו. ושם שאורי יום הליקט בשדה היהה
 דעתה שהלעמי נתנוו ללקט (ב' 19-18, עכשי, אחריו היללה בגורו, דעתה של
 נעמי – מון הסטם – נתנוו להוט ולענוי הางאל). גם תמנונה זו, בדומה לתמונה
 תמוונת פ' (ב' 23-22), מונחת על יויעאלת מפתחה של נעמי, ומסתהה על
 ידי שיחיה בין השתיים, שבה רוחה מדוחות לעממי על הקורות אותה ומסתיימת
 בדברי היסכימים של נעמי.

לאור תשבותיה של רות, כוונה של משפחה מיען "כיצד נהבד
האיש". גם הירושא למדנות השבה הקדומה של רות אל עטמי פראק ב',
תמנה ג', פסוקים 18-23, עוללה, כוננה ודומה, אלה יום המקט בשדה,
שאלת נהגי בזעינוי הילך כי, וכך גם כאן, לאחר הרשות בגורו בלילא, שלא לה
עיפוי כנראה, לעניין הקורות בגורו בין בענו ורות.

ברוחם זו מפרש גם המדרש את שאלת השם המשותפת לווהנה
של גות אל למצביה למזהה. "ויתאמר", מי את בתני? – ובו לא היינו מבירתנה,
אליה אמרה לה, מה את, פירושה או אשת איש? "וותר רבבה, ז', י'". מ"ע צ gal ואחרים
פראשו את יְהִי אֶתְתָּ בְּמַשְׁמֻנָּת שֵׁל יְמֹה אֲתָּיִ, יְמֹה מַעֲבָרִי", בהסתמך על
י"ג, י' על משענה, נ"ט 19 ועוד, ובכוון לכך המדרש.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱռավարության կողմէ հայտադիմությունը պահանջարկային գործություն է:

ଦେ କୋଟି ଶହୁ ନାହିଁ କରେ କଣ୍ଠ ପାଦମୁଣ୍ଡ କେ କାହାରେ (୮୮)

କେବଳ ପାଦରୀ ହେଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ପାଇଁ ଆଶିଷ ଦିଲାଯାଇଛି ।

פעם בלאו המספר:

המටיות בלבב התנהגנותה של רותה הדרומה לפתק (ז, 22), ומלבדו רותה שמענה מפה רותה. ההנהה אוננו ברור. אך לדעת ארך פול דרב, אם רות תגאל על ידי ה' המטה, כל פנים רות עשתה כבר את שלה, וכעשו לו אידי בעינו. מעד שני, ביחס הדבירים, עמי נהנתה בינו לאיימתם ולראותם. מעד שלישי, היה ביטהה שהוא עשה זאת כל עמו ונערשות ועתה של בעז. היה מטעאות אלה או אהרות, עוד בא' את הדבירים לידי גנמר, מטעאות רוק נאות לפתק ד' של געמי, והוותמים את פתק י', משמשים רוק נאות לפתק ד' בו תיאור מלעלתו בעז להסתורות עניין הגואלה. סיום לו את הסימנים של שני הפיקים (*א*) (*ב*, 22; *ב*, 23), עניין מסויים, ומו בזאת מעיגנים רוק נאות שבאו לאחר מכן.

אל תבנני ריבם אל תסוטך (ז).

נְעָרָה: כִּי־לֹא־עָרָה מֵאַת־'מֵאַת' צְדָקָה (ל. 1).